

nansminister gjorde Udlaanet af de 1¹/₂ Mill. Kr.

Jeg skal og vil intet udtale om, hvorvidt jeg tror, at disse Mænd ville blive dømt eller frikendte. Jeg hævder derimod, at der bliver ikke Ro og Tryghed her i Landet, før disse Forhold ere retsligt undersøgte og paadømte. Det er ikke let at forstaa, at de Mænd, det gælder, ikke selv indse dette. Naar deres Samvittighed siger dem, at deres Forhold er et saadant, at de maa blive frikendte, ere de mere end andre interesserede i, at en Dom kommer til at foreligge snarest muligt.

Domstolenes berettigede Omraade bør i det hele ikke indskrænkes. Det gør ikke paa mig noget gunstigt Indtryk at se juridiske Professorer afgive Erklæringer om Spørgsmaal, som rettelig kun kunne afgøres ved Dom. Det forbedrer ikke Sagen, at de lærde ogsaa i dette Tilfælde ere uenige. Afgørelsen af, hvorvidt der skal æske Dom i Sagen mellem Den sjællandske Bondestands Sparekasse og Privatbanken, er lagt i Likvidationskomiteens Hænder, og en vidtløftig Drøftelse af dette Erstatningsspørgsmaal her, hvor Afgørelsen ikke skal træffes, er neppe til Gavn for nogen. Hvilken Bestemmelse Ministeriet vil træffe paa Grundlag af de senest meddelte Oplysninger, kan ikke nu afgøres.

Ministeriet vil bestræbe sig for ad administrativ Vej at modarbejde al Korruption indenfor Embedsstanden. I hvilket Omfang det kan løse denne Opgave, beror paa, hvilken Magt der gives det ved Tilslutning fra den offentlige Mening i Landet og dette høje Tings Medlemmer. Jeg ønsker at sige, at den danske Embedsstand gennemgaaende er hæderlig, endog i sjælden Grad; men „Bensystemet“ har affødt nogle uheldige Elementer, som bør fjernes eller vises tilbage indenfor de rette Grænser. Ingen kræver dette med større Varme end alle de mange Embedsmænd, som ikke ere inficerede af denne Smitte, som for øvrigt ogsaa har bredt sig til Rigsdagen.

Det er ønskeligt, at hele dette Forhold for Fremtiden klares gennem hensigtsmæssige Lovbestemmelser om Embedsmænds Adgang til at forene andre lønede Hverv med deres Embede og Rigsdagsmænds Adgang til at modtage statslønede Stillinger. Der vil fra Ministeriets Side blive gjort Skridt til at tilvejebringe hensigtsmæssige Lovbestemmelser angaaende dette meget omfattende og vanskelige Emne.

Det er ikke mere nogen Hemmelighed, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N.

Neergaard), da han tiltraadte som Konseilspræsident, underhaanden gjorde et Forsøg paa at skaffe sig Tilslutning fra alle Partier til en midlertidig Valgkredsordning, som rettede paa den skrigende Uretfærdighed, som kendetegner den bestaaende Ordning. Tilslutningen gaves, men Forsøget strandede alligevel. Dette Ministerium vil tage denne Opgave op til aaben Forhandling. Den bestaaende Tilstand er aldeles uholdbar. Vi ville foreslaa en Ordning, der ikke forøger Folketingskredsens Tal mere end absolut nødvendigt, og som fordeler Valgkredsene retfærdigt over Landet. Gennem en saadan midlertidig Ordning er der i Øjeblikket størst Udsigt til at naa et Resultat. Det er vort Haab, at denne Sag nu kan bringes til Afslutning. Lykkes det mod Forventning ikke, maa vi ud til Vælgerne og høre, hvad deres Villie er. Der bliver da nok Udveje til at føre den igennem.

Militærspørgsmaalet har faaet en Løsning. De vedtagne Love kunne ikke ændres, saa længe Flertallet i dette høje Ting ikke er fuldstændig forandret. Deres Udførelse maa imidlertid, som ogsaa Finansministeren udtalte ved Finanslovforslagets Forelæggelse, ligesom vor hele Statshusholdning afhænge af vor finansielle Tilstand. Denne er for Tiden i høj Grad uheldig. De Herre, som have gennemført Militærlovene, have ikke draget Omsorg for, at der ogsaa var Penge til deres Udførelse. Den yderste Sparsommelighed er dikteret af Nødvendigheden. Det nuværende Ministerium vil ikke gaa til nye Skattepaalæg for at gennemføre Militærlovene hurtigt. Vi ville tværtimod indenfor Lovenes Grænser kræve Sparsommelighed gjort gældende ogsaa med Hensyn til de militære Foranstaltninger. Derom vil Ministeriet, saa snart Klarhed er bragt til Veje over, hvad der allerede er foregrebet, optage en Forhandling med Finansudvalget, og Resultatet vil forhaabentlig allerede vise sig ved anden Behandling. Loven tør ingen bryde, og hvad der af foregaaende Regeringer er besluttet iværksat i Henhold til Loven, hvad der er gjort af Bestillinger o. s. v., binder selvfølgelig Rigsdagen som Ministeriet. Det nuværende Ministerium har endnu ikke Klarhed i denne Sag, men skal skaffe den, og hvad der lovligt kan gøres for at spare paa de uproduktive Udgifter, skal blive gjort.

Det vilde være uklogt af Sparsommelighedshensyn at sætte alle offentlige Arbejder i Bero. Det vilde snarest tjene til at forværre vore Forhold; men en yderlig